DIAPOZITIV

de Alex Tocilescu

muzica: Pink Floyd – Dark Side of the Moon
Adriano Celentano – Un Po' Artista Un Po' No

1.

Gelu Mateescu: Veniţi sâmbătă, da?
Eu: Venim. Când?
Gelu Mateescu: Păi, în jur de opt.

2.

Grupul social pe care îl frecventăm eu şi nevastă-mea, adică prietenii noştri, este compus din doisprezece persoane: trei cupluri căsătorite, unul necăsătorit, doi bărbaţi şi două femei. Ar mai fi şi alţii, dar baza suntem noi doisprezece. Ne întâlnim destul de des, fiind mulţi există multe aniversări de sărbătorit şi mai întotdeauna unul dintre noi îşi permite să-i invite pe ceilalţi la un restaurant.

3.

În acea sâmbătă ce avea să devină memorabilă eram deci invitaţi la Mateeşti, Gelu şi Ramona. Pretextul era o masă. De fapt se întorseseră din Egipt şi...

4.

Gelu: un bărbat deschis, simpatic, conştiincios. Inginer. Electronică. Înalt şi nu prea lat. Prostuţ, ţinut sub papuc.
Ramona: femeie poate frumoasă, blondă, părul legat la spate într-o coadă de cal. Trăsături ascuţite, nemţeşti. Rea, aspră, rareori comică, cumva fermecătoare. Nenumăratele ei manii sunt unul dintre subiectele preferate de discuţie când ea nu este de faţă.

5.

Am ajuns pe la opt şi douăzeci. În afară de unul dintre bărbaţii necăsătoriţi, Geo, burlacul convins, ceilalţi ajunseseră înaintea noastră. Ramona ne-a întâmpinat cu un zâmbet fals.

- Puteţi să vă descălţaţi, a zis.
- Mersi, dar nu-i nevoie, am răspuns.

Descălţatul în case străine mi se pare unul dintre cele mai crude şi răuvoitoare obiceiuri. Este ca şi cum mi s-ar cere să-mi pun pula pe masă. Picioarele mele sunt sfinte, ca şi mirosul lor, şi numai eu decid dacă şi cui să le arăt. Ramonei nu.

- Cum vrei, a spus zâmbind din nou, iarăşi fals.

6.

Cum spuneam, masa era doar un pretext. Marea, eterna pasiune a Ramonei erau diapozitivele. Văzusem pe peretele din sufragerie Turcia, Germania, Paris, Spania, Bucegii, Grecia, Amsterdam, şi acum era rândul Egiptului. În timpul proiecţiei, Ramona ne explica precum unor debili mintali ce vedem: Luvrul, casa vărului lui Gelu, plaja, catedrala, sora ei din Dortmund, pe copil.
Căci, am uitat să spun, Ramona şi Gelu au un băiat, numit Matei, întotdeauna în vârstă de opt anişori. Matei este un imbecil fără scăpare, slab, blond, cretin, bolnăvicios, silit să înveţe vioara, târât prin lume şi pozat în diferite locuri anoste. Îl urăsc, motiv pentru care de ziua lui primeşte de la mine invariabil jocuri de calculator menite să îi ducă prostia pe cele mai înalte culmi posibile.

7.

Ne aflam acolo pentru că, în afară de diapozitive, Ramona mai avea o pasiune: gătitul. Făcea nişte ciorbe dărâmător de bune, chiftele îngereşti, sarmale care trezeau amintiri plăcute din copilărie, fripturi pentru care aş fi mers pe jos până la Braşov şi torturi care îmbolnăveau de fericire pe oricine.

8.

Dar mai întâi diapozitivele, din păcate.
Tortura dura circa douăzeci de minute. Fiecare imagine era explicată şi analizată de Ramona, cu o voce superioară, de profesoară bătrână. Aparatul era pregătit, lumea aşezată pe canapele, scaune, fotolii. Fu chemat şi copilul. Gelu stinse lumina.

9.

Primul diapozitiv era cu o clădire.

- Aici suntem la aeroport, zise Ramona. Am plecat pe la şase de acasă, avionul era la opt şi zece, o cursă charter. Matei era foarte obosit, că adormise abia pe la unu, dacă nu-şi făcuse bagajul mai devreme...

A doua imagine era făcută în avion.

- Am uitat să facem poză la avion pe aeroport, explică Ramona puţin tristă. Aici suntem deasupra Greciei, cred, se văd nişte insule acolo, jos, în stânga...

Al treilea diapozitiv era cu avionul.

- Până la urmă l-am fotografiat pe aeroportul din Cairo. Un Bac 1-11. Zborul a fost extrem de plăcut, n-am avut turbulenţe, a fost senin...

Al patrulea diapozitiv înfăţişa o clădire.

- Ăsta este hotelul, zise Ramona. Patru stele, în Nuweiba, era plin de englezi şi nemţi, imediat vedeţi şi camera...

Într-adevăr, diapozitivul următor, al cincilea, ne arătă o cameră banală de hotel.

- Două paturi, am avut şi o bucătărioară, dar vă daţi seama că de obicei mâncam în restaurantul hotelului, care era foarte ieftin, dar mâncarea era gustoasă...

Al şaselea diapozitiv era cu Gelu pe balcon.

- Aici este Gelu pe balcon, explică, raţională, imbecilă, Ramona. Vedeţi ce vedere mişto am avut, marea, era aşa de frumos seara, să stai aşa să te uiţi la mare...

În la şaptelea diapozitiv, ca şi în următoarele trei, l-am putut admira pe Matei la plajă.

- Lui Matei i-a plăcut apa la nebunie, zise Ramona. Nici nu mai vroia să iasă. S-a împrietenit cu un băieţel din Germania, uite-l aici, cum îl chema, Matei?
- Peter.
- Da, Peter, foarte drăguţ, şi părinţii lui, erau din Dresda, nu?
- Da, încuviinţă Gelu.
- În fine, foarte drăguţi...

Al unsprezecelea diapozitiv era cu marea.

- Am avut noroc cu vremea, spuse Ramona, deşi în Egipt, vremea e mereu frumoasă, cum zic egiptenii. Şi apa a fost caldă...

Al doisprezecelea diapozitiv era cu un fel de piaţă.

- Ăsta e bazarul din Nuweiba, găseai tot felul de prostioare, pentru turişti, bineînţeles. Dar Gelu şi-a luat o cămaşă uşoară, albă, cum poartă localnicii, v-o arătăm mai încolo...

Al treisprezecelea diapozitiv era tot cu bazarul. Covoare.

- Vreau să spun că covoarele astea erau atât de ieftine, chiar am vrut să iau două, dar unde să le punem, că aici îl avem pe ăsta de la tata, iar în dormitoare avem mochetă, deci nu merge. Dar erau foarte frumoase. Acum îmi pare rău că n-am luat măcar unul, poate le mai schimbam din când în când...

Al paisprezecelea diapozitiv era cu nişte egipteni zâmbind, sprijiniţi de un autobuz.

- Ce m-a mirat, anunţă Ramona, este că oamenii erau foarte drăguţi, săritori, amabili... drept să spun, la plecare mi-a fost puţin frică, aşa, ca femeie într-o ţară musulmană, am auzit destule poveşti, mai ales că sunt blondă. Dar au fost foarte de treabă, şi personalul din hotel, şi cei din oraş, vprbăreţi, cam ca italienii, dar puţin mai rezervaţi poate...

Al cinsprezecelea diapozitiv era cu Gelu pe plajă.

- Vedeţi cât de bronzat este? Bine, Gelu se bronzează uşor, şi anul trecut la mare, mai ştiţi cum era, nu?

Al şaisprezecelea diapozitiv era cu Ramona pe plajă, privind la mare prin ochelari de soare.

- Eu nu mă bronzez mai niciodată, am pielea albă şi rămâne aşa, dar nici nu mă ard.

Al şaptesprezecelea diapozitiv era cu hotelul văzut de pe plajă.

- Noi am stat la etajul trei, cam pe-aici, zise Ramona. Deci vedeţi cât de aproape eram de plajă, nici treizeci de metri. Dimineaţa ne sculam pe la nouă, luam micul dejun jos, în restaurant, şi mergeam la plajă, stăteam până pe la unu, două, când mergeam la masă...

Al optsprezecelea diapozitiv era cu Ramona sugându-i pula lui Gelu pe pat, în dormitorul conjugal al casei în care tocmai ne aflam. Poza fusese făcută cu declanşare întârziată, aparatul era pe noptieră şi prinsese evenimentul destul de bine; se vedea o parte din faţa congestionată a lui Gelu, corpul lui gol cu grăsimi nebănuite, Ramona, goală şi ea, stând călare pe genunchii lui, ţâţele-i atârnând mândre şi tari, o mână ţinând coaiele lui Gelu, cealaltă ţinând chiar pula, cam pe la jumătate, pula în gura ei, mustind de sperma care i se prelingea pe buza de jos, ochii Ramonei închişi...

Ramona, lividă, nouă, pierdută, schimbă diapozitivul într-o stare de semi-conştienţă.
Următorul ne aduse din nou în Egipt, Matei ne făcea cu mâna din apă.
Poate că pe buzele subţiate ca două scobitori ale Ramonei se afla deja o explicaţie („V-am zis că nu puteam să-l scoatem din apă pe Matei...”), poate că incidentul, drama, ar fi fost cumva trecută cu vederea, poate că dacă am fi reuşit cu toţii să ne prefacem că acel diapozitiv nu exista...

Dar nu. Izbucnind într-un hohot de râs care spulberă încăperea, m-am prăbuşit de pe canapea pe covorul cu motive florale, urmat la scurt timp de Geo, burlacul convins, şi Ana, una dintre femeile căsătorite. Ceilalţi rămăseseră incremeniţi pe canapele, scaune, fotolii. Gelu ne privea cu ura unui mort pentru cei vii. Ramona îşi căuta stăpânirea de sine. Maja, nevastă-mea, se abţinea cu greu să nu explodeze. Nimeni nu vorbi, nu se auzeau decât râsetele noastre de pe pardoseală şi respiraţia şuierândă a lui Gelu. Primele cuvinte fură spuse de Ramona:

- Matei, du-te imediat la tine în cameră!

Copilul, ascultător, se ridică şi dădu să plece, conştient în imbecilitatea lui că asista la o scenă inexistentă. Ramona se apropie de el şi îl plesni peste faţă.

- Marş în camera ta! urlă, roşie, neagră şi verde la faţă.

Matei începu să plângă şi ieşi fugind.

- De ce baţi copilul? Răcni Gelu. Tâmpito, nu e vina lui, tâmpito, tâmpito!

Cuvintele lui mă aduseră în pragul infarctului. Ramona, cu lacrimi de turbare în ochi, ţipă la el, cu diapozitivul buclucaş în mână:

- De ce nu avea ramă roşie? De ce nu i-ai pus ramă roşie? Are ramă gri, uite!

Gelu îi smulse diapozitivul din mână şi îl aruncă pe jos, urlând ceva. Ramona urlă şi ea. Profitând de debandada generală am luat diapozitivul de pe covor, l-am băgat în buzunar, mi-am înşfăcat nevasta cu o mână şi paltoanele cu cealaltă şi am părăsit casa în fugă amândoi, cutremurându-ne de râs. Afară i-am aşteptat pe ceilalţi, care apărură în următoarele secunde într-o stare de isterie şi extaz asemănătoare cu a noastră. Din casă se auzeau urletele celor doi soţi şi ale copilului.

10.

Am condus maşina câţiva metri după care am oprit, dându-mi seama că nu aveam nici o şansă să ajungem undeva teferi cu mine la volan. Vorbisem cu ceilalţi să mergem la un restaurant, ne era totuşi foame. Maja s-a aşezat la volan şi ne-am continuat drumul, cât de cât. Când am ajuns la restaurant, ne mai potolisem, şi ca printr-un miracol, nimeni dintre noi (eram cu în total patru maşini) nu avusese nici un accident pe drum. La masă (ciorbe, peşti, cartofi natur) am discutat îndelung incidentul. Nu am spus nimănui că luasem diapozitivul. Pe la unsprezece a sunat mobilul. Pe ecran scria Ramona.
Bineînţeles că am răspuns.

 19-20 Februarie 2005